

i Maret 1884, har den mellem de Opgaver, som den satte sig til Formaal at virke for, optaget den at søge den bestaaende Jagtlovgivning reformeret. I Vinteren 1889—90 indgav Foreningens Bestyrelse til Indenrigsministeriet et Udkast til en ny Jagtlov med tilhørende Motiver, der var udarbejdet af et ved Bestyrelsens Foranstaltning i dette Øjemed nedsat Udvalg, og i hvilket de ommeldte Krav paa Reformen vare søgte tilfredsstillende.

Indenrigsministeriet har vel ikke kunnet gøre dette Jagtforeningens Lovudkast til sit; men ligesom man har kunnet erkende, at det, særlig paa de af Foreningen paapegede Punkter, var Trang til Ændringer i Jagtlovgivningen, saaledes er ogsaa det af denne indgivne Lovudkast for en væsentlig Del benyttet som Grundlag ved Udarbejdelsen af det her foreliggende Lovforflag.

De nu gældende Bestemmelser om Jagt findes som anført spredte i en Række af Love og ere derfor mindre let tilgængelige, hvilket paa dette Omraade maa ansees for særlig uheldigt. En Kodifikation af Lovgivningen maa derfor indrømmes at være ønskelig.

Dette gælder navnlig ogsaa med Hensyn til Fredningsbestemmelserne. I den senere Tid er der hvert 3dje Aar givet midlertidige Love, indeholdende de Forandringer i de i Loven af 1871 indeholdte Fredningsbestemmelser, om hvilke man til enhver Tid har kunnet blive enig. Den Usikkerhed, der derved fremkommer med Hensyn til det ved Udøvelsen af Jagt saa praktiske Spørgsmaal, hvor længe og for hvilke Arter af Wildt Fredningen gælder, maa erkendes at være meget uheldig. Det maa derfor tilstræbes paa dette Punkt at flaa mere blivende Regler fast. Derhos har der vist sig Trang til Udvidelse af Fredningsbestemmelserne til Arter af Wildt, der ikke tidligere have været fredede, og til Ændringer i de om Salg af fredet Wildt m. v. gældende Bestemmelser.

De i den gældende Lovgivning for Jagtforseelser fastsatte Straffe ere utvivlsomt uforholdsmæssig lave. Hvad særlig angaar ulovlig Jagt paa anden Mands Grund, har man tidligere ikke lagt saa megen Vægt paa det i denne Forseelse liggende Ejendomsindgreb, som man formentlig nu vil være tilbøjelig til. Men selv affet herfra staa de nu for Jagtforseelser foreskrevne Straffe, jfr. særlig Lov af 1ste April 1871 §§ 11, 16 og 17, ikke i noget rimeligt Forhold til Forseelsernes Art og Vægt. Med Hensyn til Paataalen af Jagtforseelser er jo Reglen nu i det væsentlige den, at ulovlig Jagt paa anden Mands Grund er undergivet privat Paataale (af den Jagtberet-

tigede), Overtrædelser af Fredningsbestemmelserne derimod Genstand for offentlig Paataale. Det er i den senere Tid blevet gjort gældende, at ogsaa ulovlig Jagt burde være offentlig Paataale undergivet. Ministeriet har kunnet gaa ind herpaa, væsentlig af de samme Grunde, som føre til strengere Straffe for denne Forseelse end de nu anvendelige. Den offentlige Paataale bør dog ifølge det hele Forholds Natur betinges af, at den jagtberettigede fremsætter Begæring derom; ligesom der formentlig ogsaa bør indrømmes den jagtberettigede Valget mellem, om Sagen skal forfølges offentlig eller privat, saaledes at han, naar han vælger det sidste Alternativ, taber sin Ret til at begære offentlig Paataale.

Endelig er, som anført, i de senere Aar den Tanke kommen frem, at man her i Landet, ligesom det allerede er sket i andre Lande, burde lægge en Stat paa Udøvelsen af Jagt. Det maa ogsaa erkendes, at efterhaanden som Folkemængden er tiltagen, Forden er bleven mere og mere udflyttet og hidtil udnyttede Arealer ere tagne under Kultur, kan det Formaal, som en Jagtlovgivning altid bør stille sig, nemlig Wildtets Bevaring, ikke fyldestgøres alene ved Fredningsbestemmelser, om man end vil gøre dem nok saa strænge; hvortil kommer, at der maa være en Grænse for Wildtets Fredning, ud over hvilken man ikke kan gaa, uden at man dels i høj Grad hindrer Udnyttelsen af Wildtbestanden, dels hindrer den af andre Hensyn — navnlig til Land- og Skovbrugets Interesser — ofte nødvendige Beskydning af Wildtet. Det maa fremdeles erkendes, at der, naar Enhver har Frihed til at udøve Jagt, hvis kun den paagældende Grundejer ikke forbyder det, altid vil blive et saa stort Antal Jægere, at det hverken staar i naturligt Forhold til Arealernes Størrelse eller Wildtets Mængde. Jagten vil blive drevet af en Mængde Personer, der ikke have tilstrækkelig Øvelse i Brugten af Skydebaaben, hvoraf Følgen maa blive, at der anskydes mange Dyr og derved paaføres disse usornøden Lidelser; de omtalte Personer kunne desuden ikke kende eller tage Hensyn til de Grænser, der bør være for Wildtets Beskydning. Endelig bringer det store Antal Jægere Usfred paa Markerne ofte til Skade for Kvæget og Afgrøden. — Under Hensyn til disse Betragtninger har Ministeriet ikke fundet Betænknelighed ved at foreslaa Indførelsen af Løsning af Jagttegn som Betingelse for Ret til at udøve Jagt. Som anført ere Bestemmelser i denne Retning kendte i andre Lande. Dette er navnlig ogsaa Tilfældet i Tyskland; saaledes har den prøvsfiske Jagtpolitiklov